

O d ô v o d n e n i e :

I.

Argumentácia ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 80/2012 a jeho rozsudkom z 2. mája 2018, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 66/2018 a jeho uznesením z 11. júla 2018. Ústavná sťažnosť datovaná 23. apríla 2020 bola odovzdaná na poštovú prepravu 23. apríla 2020.

2. Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 270/2020-31 z 9. júna 2020 bol sťažovateľovi na základe jeho žiadosti ustanovený za právneho zástupcu advokát Mgr. Michal Kovarčík, Obchodná 15, Bratislava.

3. Z osobného podania sťažovateľa a podania jeho právneho zástupcu z 15. júla 2020 doručeného ústavnému súdu 16. júla 2020, ako aj z doplnenia podania právneho zástupcu z 22. júla 2020 vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 80/2012-1086 z 2. mája 2018 bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 a 2 písm. a) a b) v súvislosti s § 138 písm. g) a § 139 písm. d) Trestného zákona, prečinu sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery,

úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, 2 a 7 Trestného zákona a prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona.

4. Zo skutkového hľadiska išlo predovšetkým o to, že od presne nezisteného času začiatkom roku 2007 v presne nezistených dňoch až do 25. mája 2007 v [REDAKOVANÉ] v byte na [REDAKOVANÉ] dva až trikrát do týždňa vykonával súlož s maloletou [REDAKOVANÉ], narodenou [REDAKOVANÉ] v Konžskej republike (ďalej len „poškodená“), hoci vedel, že ešte nedovršila 15 rokov, pričom otehotnela a 2. apríla 2007 podstúpila kyretáž, zároveň čin spáchal závažnejším spôsobom konania na chránenej osobe, ktorá mu bola zverená do starostlivosti, a zneužíval jej neskúsenosť a odkázanosť na neho výživou, výchovou a uspokojovaním osobných a hmotných potrieb.

5. Ďalej v presne nezistených dňoch od 26. mája 2007 do mája 2009 v [REDAKOVANÉ] v byte na [REDAKOVANÉ] opakovane dva až trikrát do týždňa pohl k mimomanželskej súloži poškodenú, hoci vedel, že ešte nedovršila 18 rokov a bola mu zverená do jeho starostlivosti rozsudkom prvostupňového súdu v [REDAKOVANÉ] v Konžskej republike a bola na neho odkázaná výživou, výchovou a uspokojovaním osobných a hmotných potrieb.

6. Okrem toho 9. februára 2005 podal na oddelení cudzineckej polície v Bratislave pre účely zlúčenia rodiny žiadosť o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt cudzinca na území Slovenskej republiky pre jeho údajné dcéry [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ] v Konžskej republike, a poškodenú, ako ich údajný zákonný zástupca, a k žiadosti predložil nepravé doklady, a to falošné výpisy z rodných listov Hlavnej matriky [REDAKOVANÉ], Konžská republika, rozsudok prvostupňového súdu v [REDAKOVANÉ], Konžská republika zo 14. decembra 2004, cestovné pasy Konžskej republiky vystavené na meno poškodenej a [REDAKOVANÉ], narodennej [REDAKOVANÉ], v ktorých údaje a dátumy ich narodení nezodpovedali skutočnosti, a na základe týchto nepravých dokladov bolo obom osobám udelené prvé povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky na obdobie troch rokov. Neskôr došlo k udeleniu ďalšieho povolenia na trvalý pobyt pre obe osoby. Predložením nepravých dokladov ako pravých sťažovateľ dosiahol vydanie dokladov o trvalom pobyte v Slovenskej republike pre obe osoby. [REDAKOVANÉ]

sa v skutočnosti narodila [REDAKOVANÉ] a poškodená zasa [REDAKOVANÉ], pričom nejde o dcéry sťažovateľa.

7. Napokon sťažovateľ 14. septembra 2006 uviedol do omylu Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave v otázke splnenia podmienok pre priznanie prídavkov na deti tým, že ako údajný otec [REDAKOVANÉ] a poškodenej podal žiadosť o prídavky na tieto deti a predložil ich nepravé doklady, na základe ktorých mu boli ako oprávnenej osobe vyplácané od 1. septembra 2005 až do 1. júla 2009 štátne sociálne dávky – prídavky v celkovej výške 1 688,99 €, hoci sťažovateľ nebol skutočným otcom detí a obe osoby prvýkrát pricestovali na Slovensko až 30. augusta 2006.

8. Za uvedené skutky bol sťažovateľ odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Bola mu tiež uložená povinnosť nahradiť škodu poškodenému Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave v sume 1 688,99 €.

9. Naproti tomu sťažovateľ bol podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 a 2 písm. a) a b) v spojení s § 138 písm. g) a § 139 písm. a) a d) Trestného zákona za skutok, ktorého sa mal dopustiť tak, že v presne nezistenom čase začiatkom roku 2007 v mieste trvalého bydliska v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], násilím donútil k súložu poškodenú tak, že ju vyzliekol, držal jej ruky, nedovolil jej brániť sa a vykonal na nej dokonanú súlož, pričom využil jej neskúsenosť a odkázanosť na neho výživou, výchovou a uspokojovaním osobných a hmotných potrieb a zároveň ju mal ako otec zverenú do svojej starostlivosti rozsudkom prvostupňového súdu [REDAKOVANÉ] v Konžskej republike zo 14. decembra 2004 a čin spáchal závažnejším spôsobom konania. K oslobodeniu spod obžaloby došlo preto, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol sťažovateľ stíhaný.

10. Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 66/2018 z 11. júla 2018 bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 80/2012 z 2. mája 2018 zamietnuté.

11. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 32/2019 z 29. januára 2020 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 To 66/2018 z 11. júla 2018.

12. Uvedeným rozhodnutiam všeobecných súdov predchádzal rozsudok okresného súdu zo 16. augusta 2017, ktorým senát zložený z JUDr. Mária Szabóová, JUDr. Štefánia Sališová a Ľudovít Šindelár uznal sťažovateľa vinným v celom rozsahu obžaloby (teda aj pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 a 2 písm. a) a b) v spojení s § 138 písm. g) a § 139 písm. a) a d) Trestného zákona), pričom mu uložil trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia pri vyslovení povinnosti nahradiť škodu.

13. Na základe odvolania sťažovateľa bol rozsudok okresného súdu zo 16. augusta 2017 uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 110/2017 z 8. novembra 2017 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

14. Krajský súd pritom rozhodol, že je potrebné najmä opätovne vykonať dôkazy už raz vykonané okresným súdom ešte predtým, ako sťažovateľ súhlasil so zmenou v zložení senátu, vypočuť svedkyňu [REDAKOVANÉ], odstrániť nedostatky vo výpovedi poškodenej týkajúcej sa miesta, času, spôsobu konania sťažovateľa a bránenia sa poškodenej v súvislosti so zločinom znásilnenia. Rovnako krajský súd uviedol, že je potrebné odstrániť nedostatky vo výpovediach poškodenej, ktorá viackrát vypovedala o znásilňovaní, ale aj v súvislosti so zločinom sexuálneho zneužívania podľa § 201 a prečinom sexuálneho zneužívania podľa § 202 Trestného zákona, čo bude potrebné pri výsluchu dôsledne rozlišovať. Krajský súd tiež nariadil preveriť obhajobu sťažovateľa, ktorý poukazoval na otvorenie predajne LIDL, ale aj v súvislosti s výpoveďami poškodenej a svedkyne [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] o časových súvislostiach chodenia na nákupy, pričom krajský súd sám operatívne zistil, že predajňa LIDL na [REDAKOVANÉ] ulici v [REDAKOVANÉ] bola otvorená 15. mája 2008. Krajský súd poukázal na to, že v rozsudku okresného súdu je nepresnosť v skutku v bode 1 (zločin znásilnenia podľa § 199 Trestného zákona), a to v súvislosti s kvalifikovanou skutkovou podstatou zverného dieťaťa

do starostlivosti sťažovateľa ako otca, čo je v rozpore so zisteniami v bodoch 4 a 5 týkajúcich sa prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 Trestného zákona a prečinu podvodu podľa § 221 Trestného zákona. Upozornil tiež na rozpor medzi vyhláseným a vyhotoveným rozsudkom. Krajský súd vylúčil okresnému súdu nepreskúmateľnosť rozsudku, nesprávne pripísanie príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, potrebu náležitého zistenia skutkového stavu a dodržania procesných ustanovení.

15. Okresný súd v senáte zloženom z JUDr. Márie Szabóovej, JUDr. Štefanie Sališovej a Ludovíta Šindelára vec opätovne prejednal a na hlavnom pojednávaní konanom 2. mája 2018 znova rozhodol (a to tak, ako to je už uvedené v bode 3 až 9, pozn.).

16. Rozsudok okresného súdu č. k. 1 T 80/2012-1086 z 2. mája 2018 vykazuje množstvo pochybení a je v dôsledku nedostatočného odôvodnenia arbitrárny.

17. Aj napriek tomu, že uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 110/2017 z 8. novembra 2017 bola vec vrátená okresnému súdu, tento neodstránil nedostatky, ktoré mu krajský súd vytýkal. Je v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku a z tohto dôvodu je nepreskúmateľný. Vykonané dôkazy neboli vyhodnotené v súlade so zákonom. Nedodržala sa zásada in dubio pro reo. Pri dodržaní všetkých týchto zásad by nemohlo dôjsť k odsúdeniu sťažovateľa, a to aj s poukazom na rozpory vo výpovediach poškodenej.

18. V bode 1 rozsudku ide o zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona. Pri tejto právnej kvalifikácii konania páchatel'a musí byť preukázané vykonávanie súlože s osobou mladšou ako 15 rokov, a preto konanie páchatel'a musí byť preukázané v čase, keď táto osoba ešte nedosiahla vek 15 rokov. V danom prípade by konanie sťažovateľa muselo byť preukázané v časovom úseku od začiatku roku 2007 do 25. mája 2007.

19. Treba predovšetkým zdôrazniť, že skutočnosti uvedené v skutkovej vete v bode 1 rozsudku nie sú nijako hodnoverne preukázané, najmä nie je nijako preukázané, že by poškodená otehotnela práve so sťažovateľom. Naopak, takúto možnosť vylučujú lekárske správy o sťažovateľovi z tohto obdobia preukazujúce, že bol neplodný a odporučila sa mu využiť asistovaná reprodukcia. S týmito dôkazmi sa okresný súd dostatočne nevysporiadal, lebo ich iba spochybnil vyjadrením svedkyne [REDACTED], podľa ktorej výsledky neboli bohviečo, ale otehotnenie nebolo vylúčené [čo mal svedkyni povedať jej gynekológ (nie urológ) [REDACTED]]. Podľa sťažovateľa to je sčasti pravda, otehotnenie naozaj nebolo vylúčené, ale mohlo sa tak stať iba cestou asistovanej reprodukcie, čo je zásadný rozdiel. Svedkyňa [REDACTED] však nemá potrebné odborné znalosti z medicíny, a preto takýmto jej vyjadrením nemožno spochybniť skutočnosti uvádzané v lekárskejších správach. Obhajobou navrhované vypočutie [REDACTED] okresný súd odmietol vykonať, čím došlo k porušeniu čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru. Ani skutočnosť, že neskôr po absolvovaní liečby tradičnou africkou medicínou sa stav sťažovateľa zlepšil a mohol splodiť deti, nie je dôvodom na spochybnenie lekárskejších správ hodnotiacich zdravotný stav sťažovateľa v predmetnom období.

20. V odôvodnení rozsudku okresný súd konštatuje, že „*Samotné vyjadrenie poškodenej by ale súdu nepostačovalo, aby jednoznačne dospel k záveru, že sa predmetné skutky stali a dopustil sa ich obžalovaný, ale výpoveď poškodenej dopĺňa, potvrdzuje a jej pravdivosti nasvedčuje aj výpoveď svedkyne [REDACTED], svedkyne [REDACTED] a svedka [REDACTED].*“. V skutočnosti však existuje v súvislosti s bodom 1 rozsudku len výpoveď poškodenej, keďže výpovede ostatných uvádzaných svedkov vychádzajú len z toho, čo počuli od poškodenej. Žiaden zo svedkov popisované konanie sťažovateľa nevidel. Skutočnosti uvádzané [REDACTED], že našla poškodenú a sťažovateľa zamknutých v kuchyni, prípadne v byte, spadajú do obdobia, keď bol otvorený LIDL, teda do obdobia po 15. máji 2008, keď (aj keby teoreticky sťažovateľ naozaj s poškodenou súložil) by nešlo o zločin podľa § 201 Trestného zákona z dôvodu, že poškodená mala viac ako 15 rokov, ale len o prečin podľa § 202 Trestného zákona. Konanie sťažovateľa uvedené v skutkovej vete v bode 1 rozsudku okresného súdu nebolo hodnoverne preukázané žiadnym dôkazom.

21. Okrem toho usudzovať na pravdivosť výpovede poškodenej iba na základe toho, že nepravdivé skutočnosti uvádzala zhodne viacerým osobám, je nelogické. V tomto kontexte aj odôvodnenie okresného súdu, ktorým bagatelizuje závažné rozpory a nedostatky vo výpovediach poškodenej, je zarážajúce, keďže okresný súd uvádza, „že by bolo podozrivé, ak by poškodená vypovedala rovnako a nemenne“. Okresný súd sa vôbec nezaoberal rozpormi a nedostatkami vo výpovediach poškodenej, hoci na ne obhajoba poukazovala.

22. Verifikovať výpoveď poškodenej na základe znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] konštatujúcej, že formálne myšlienkové operácie poškodenej sú na dobrej úrovni, jej schopnosť správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať podnety je nenarušená a jej pamäťové schopnosti sú v norme, nie je v súlade so zistenými skutočnosťami v priebehu konania. Reálnou skutočnosťou je, že poškodená mala dlhodobo problémy s učením sa v škole a aj z jej výpovedí v prípravnom konaní a na súde je zrejmé, že opak je pravdou. Výpovede poškodenej sú z časového hľadiska a samotného priebehu skutku rozporuplné, príliš všeobecné a v globále si poškodená nič presne nepamätá. O tom svedčí aj skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní uviedla, že na prvý pohlavný styk so sťažovateľom si nepamätá, čo by bolo pri tak traumatizujúcom zážitku vrcholne nepravdepodobné.

23. Znalecký posudok z odboru sexuológie vyhotovený [REDAKOVANÉ] bol realizovaný viac ako desať rokov po údajnom spáchaní skutku, a to takmer výhradne na základe štúdia spisového materiálu, keďže sťažovateľ v tomto období na základe predchádzajúcich skúseností absolútne stratil dôveru v objektivitu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecného súdu, a odmietol preto so znalcom spolupracovať. Vzhľadom na to, že znalec vychádzal z nepravdivých skutočností uvádzaných poškodenu, jeho posudok nemá absolútne žiadnu výpovednú hodnotu s výnimkou informácie uvedenej na strane 10, podľa ktorej sťažovateľ bol v roku 1999 operovaný na pravostrannú inguinálnu herniu, mal bolesti a nemohol mať sex. [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní uviedol, že „Ako znalec musel brať do úvahy hlavne rozsiahly spisový materiál, najmä z prípravného konania, ktoré boli podkladom pre jeho závery.“. Na otázku prokurátora uviedol, že k záverom dospel na základe preštudovania spisového materiálu, výpovede poškodenej a svedkyne. Z toho

vyplýva, že jediné vyšetrenie sťažovateľa, ktoré vykonal, bola prehliadka tela sťažovateľa. V ďalšom vychádzal len zo živých výpovedí poškodenej uvedených vo vyšetrovacom spise.

24. Okresný súd z nepochopiteľných dôvodov neuviedol niektoré skutočnosti uvádzané svedkyňou [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní 31. januára 2018 a ani sa s nimi následne nevysporiadal. Podľa svedkyne ani ona, ale ani sťažovateľ žiadne doklady pre dievčatá nevybavovali, lebo tieto vybavila ich matka v Kongu. O tom, že má v Kongu dcéry, povedal sťažovateľ svedkyňi už pri ich zoznámení. Svedkyňa ďalej uviedla, že sťažovateľ ráno opúšťal domácnosť ako prvý a prichádzal približne 30 minút pred svedkyňou, nedával dievčatám žiadne tresty, dievčatá mali tendenciu klamať, svedkyňa si nepamätá, či poškodená bola vôbec niekedy vypísaná a nešla do školy. S dievčatami chodievala spoločne do kostola, prípadne tam šli spolu so sestrou. Nestalo sa, že by poškodená nešla v nedeľu do kostola. Pritom tieto skutočnosti zásadne spochybňujú a vyvracajú tvrdenia poškodenej a svedkyne [REDAKOVANÉ]. Takýto postup okresného súdu (ktorý absolútne nebral do úvahy skutočnosti svedčiace v prospech sťažovateľa, nezaoberal sa nimi a nevyhodnocoval ich) treba považovať popri porušení ustanovení § 2 ods. 12 a § 168 ods. 1 Trestného poriadku aj za porušenie práva na obhajobu, na spravodlivé súdne konanie a na súdnu ochranu.

25. Celé trestné stíhanie v bodoch 1 a 2 rozsudku je založené výhradne na výpovediach poškodenej, od ktorej sa sprostredkovane odvíjajú aj výpovede ďalších svedkov svedčiacich proti sťažovateľovi, pričom títo svedkovia tvrdeniam poškodenej uverili.

26. Najväčší problém vidí sťažovateľ v tom, že skutočnosti uvádzané poškodenou sú na prvý pohľad natoľko šokujúce a až nechutné, že si ich nikto, kto sa o nich dozvie, radšej ani nechce predstaviť a na základe týchto skutočností sa u každého automaticky prejaví pochopenie a súcit voči poškodenej ako obeti a absolútna antipatia voči sťažovateľovi. Táto skutočnosť spôsobuje neobjektívnosť a je následne hlavným problémom dokazovania a vyhodnocovania dôkazov v celom konaní od jeho začiatku.

Ak by sme si skutočnosti uvádzané poškodenou bod po bode predstavili (pričom zámerne vzhľadom na charakter posudzovaných trestných činov obhajoba netrvala na vykonaní rekonštrukcie), zistili by sme, akými závažnými nedostatkami trpia tvrdenia poškodenej, aké sú medzi nimi rozpory a dokonca, že poškodenou uvádzané skutočnosti nie sú ani reálne možné.

27. Najvypuklejším príkladom je obsah výpovede poškodenej v prípravnom konaní z 10. júna 2010, v ktorom opisuje detaily styku, ktoré sťažovateľ spochybnil.

28. Z uvedeného jasne vyplýva, že tvrdenia poškodenej nemôžu byť v žiadnom prípade pravdou, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti aj o jej ďalších tvrdeniach, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že jej výpovede sú prakticky jediným dôkazom preukazujúcim vinu sťažovateľa. Čo sa týka údajných súloží so sťažovateľom (ku ktorým malo dochádzať dva až trikrát týždenne od februára roku 2007 do mája roku 2009, teda 29 mesiacov, čo predstavuje okolo 290 súloží) k týmto malo dochádzať v denných hodinách (teda za svetla) a je absolútne vylúčené, aby si poškodená nevšimla asi 10 cm dlhú jazvu na intímnych partiách tela sťažovateľa, ktorú má po operácii pravostrannej inguinálnej hernie konštatovanej v znaleckom posudku [REDACTED]. Nepravdivosť jej výpovedí vyplýva aj z toho, že jej sestru nemohol sťažovateľ poslať do LIDLu, keďže táto predajňa nebola v tej dobe ešte v prevádzke, poškodená v nedeľu nezostávala so sťažovateľom sama doma, lebo pravidelne chodila so sestrou a manželkou sťažovateľa do kostola, pričom aj uvádzaná frekvencia súloží so sťažovateľom nebola ani len z časového hľadiska možná. Poukazuje tiež na závažný rozpor vo výpovediach svedkyne [REDACTED], ktorá na jednej strane uvádza, že keď sa to začalo s poškodenou, tak svedkyňa o tom nevedela, lebo sa jej k tomu poškodená nepriznala. Dozvedela sa o tom, až keď to skúšal so svedkyňou (teda až v roku 2009). Keď vybavovala pre seba odchod z rodiny do krízového centra, vybavovala to len pre seba v domnienke, že poškodená je spokojná a šťastná. Toto tvrdenie je v závažnom rozpore s jej výpoveďou, v ktorej uvádza, že sa stalo viackrát po návrate z nákupu, že poškodená strašne plakala. Svedkyňa ďalej uvádzala, že mala podozrenie, že niečo nie je v poriadku, keďže raz už našla poškodenú a sťažovateľa zavretých v kuchyni, resp. pri inej príležitosti bol zamknutý byt, keď sa vrátila pre tašku.

29. Rovnako je nemožné, aby si pri takom dlhom čase a uvádzanej frekvencii násilných súloží nikto v rodine alebo v škole nevšimol zmenu správania poškodenej, prípadne zranenia vo forme podliatin alebo poškodené súčasti oblečenia.

30. K tehotenstvu, v prípade ktorého otcom dieťaťa mal byť sťažovateľ, treba uviesť, že toto nebolo nikdy preukázané a v danom čase nebolo ani možné, keďže v tom období bola u sťažovateľa diagnostikovaná neplodnosť na základe správy urológa [redacted] [sťažovateľ sám predtým upozornil, že správne ide o gynekológa, pozn. (pozri bod 19)] a vykonaného spermioqramu. Sťažovateľ navrhoval aj výsluch [redacted], čo však okresný súd odmietol vykonať.

31. Čo sa týka určenia otcovstva k potratenému dieťaťu poškodenej, ak by lekári a orgány činné v trestnom konaní postupovali zodpovedne (ešte pred potratom a následnou kyretážou už pri diagnostikovaní tehotenstva osoby mladšej ako 15 rokov je lekár povinný hlásiť polícii podozrenie zo spáchania trestného činu sexuálneho zneužívania), boli by náležité zabezpečené dôkazy a údajné otcovstvo sťažovateľa by mohlo byť jednoznačne vylúčené už na začiatku prípadu a nemuselo by dôjsť k celému trestnému stíhaniu. Napriek tomu biologické vzorky plodu neexistujú.

32. K znaleckým posudkom z odvetvia psychiatrie, sexuológie a psychológie treba uviesť, že znalci dospeli k nesprávnym záverom nie preto, že by úmyselne, resp. neúmyselne odborne pochybili, ale preto, že (rovnako ako orgány činné v trestnom konaní) považovali tvrdenia poškodenej uvedené v spise za pravdivé. Na základe nepravdivých a nesprávnych vstupných údajov ani nemohli vyhotoviť posudky so správnymi závermi. Napriek návrhu obhajoby nebol vyhotovený psychologický posudok na sťažovateľa, ktorý by sa zaoberal jeho pravdovravnosťou.

33. Aj na základe uvedených skutočností sú tvrdenia sťažovateľa považované za nepravdivé a tvrdenia poškodenej a jej sestry zasa za pravdivé. Pritom sťažovateľ nebol nikdy trestaný, viedol riadny život, vzorne pracoval a staral sa príkladne o rodinu, pričom

jeho tvrdenia potvrdzuje bývalá manželka a listinné dôkazy vo forme lekárskejších správ. O poškodenej a jej sestre sa naproti tomu tvrdí, že v skutočnosti nejde o sestry, obe prišli na Slovensko napriek ich nízkemu veku už ako sexuálne skúsené a výpovede poškodenej vykazujú už popísané značné nepresnosti, rozpory a skutočnosti, ktoré sa ani reálne nemohli stať.

34. O tom, že poškodená mala veľké problémy s dodržiavaním pravidiel a bola ochotná robiť len to, čo sa jej práve chcelo, svedčí aj skutočnosť, že v júli roku 2013 svojvoľne odišla z detského domova [REDAKOVANÉ] a vrátila sa tam až potom, čo polícia po nej pátrala ako po nezvestnej.

35. K bodom 3 a 4 rozsudku okresného súdu treba uviesť, že tieto skutky nie sú trestným činom pre nenaplnenie objektívnej, ale ani subjektívnej stránky skutkovej podstaty. Sťažovateľ sa sám stal obeťou podvodu, lebo bol uvedený do omylu v tom zmysle, že poškodená a jej sestra sú jeho deťmi (dá sa predpokladať, že ich matka, resp. matky úmyselne falšovali dátumy ich narodení, aby tieto korešpondovali s dátumami stáží sťažovateľa v Kongu absolvovaných počas štúdia v Kyjeve). Sťažovateľ bol od počiatku presvedčený, že ide o jeho deti, čo vyplýva aj z výpovede bývalej manželky sťažovateľa [REDAKOVANÉ], podľa ktorej jej sťažovateľ už pri zoznámení povedal, že v Kongu má tri deti. Odôvodnenie okresného súdu, že neuveril tvrdeniam sťažovateľa o tom, že považoval dievčatá za svoje dcéry, a to preto, že podľa vlastného tvrdenia ich prvýkrát videl v roku 2003, hoci už v roku 1993, keď bol v Kongu na stáži druhýkrát, mala [REDAKOVANÉ] už vyše rok, nemožno považovať za podložené, keďže na hlavnom pojednávaní nebola táto okolnosť otázkami na sťažovateľa nijako preverovaná, a sťažovateľ preto nijako nemohol vysvetliť, že vtedy bola [REDAKOVANÉ] na dedine u starej mamy a on bol v Kongu len mesiac a pre iné povinnosti dieťa nemohol navštíviť. V dôsledku takéhoto postupu sa sťažovateľ nemohol k tejto skutočnosti na hlavnom pojednávaní vyjadriť.

36. Sťažovateľ žiadne doklady (rodné listy, pasy) nevybavoval a netušil, že sú falšované, resp. že sú v nich uvedené nepravdivé údaje. Pri rozhodovaní súdu o zverení dievčat bol zastúpený splnomocnencom, s ktorým spolupracovala matka dievčat. O jeho

presvedčení, že ide o jeho deti, svedčí aj fakt, že sa o ne vzorne staral, zabezpečoval ich a financoval pre ne všetky životné potreby, na čo by v prípade, že by nešlo o jeho deti, nemal žiadny dôvod. Tieto jeho tvrdenia sú podporené aj výpoveďou svedkyne [REDACTED]. Naopak, poškodená a jej sestra (ak od začiatku vedeli, že sťažovateľ nie je ich skutočný otec a že údaje v ich dokladoch nie sú pravdivé) úmyselne napomáhali pri páchaní podvodu na sťažovateľovi zo strany ich matky, resp. matiek.

37. Z uvedeného je jasné, kto je v tomto konaní skutočným poškodeným. Je ním osoba, ktorá je v procesnom postavení obvineného a následne obžalovaného. On bol podvedený v otázke otcovstva k poškodenej a k jej sestre. On vynaložil nemalé finančné prostriedky na ich príchod na Slovensko, ich výživu a zabezpečovanie životných potrieb. Jemu sa z dôvodu časovej a finančnej náročnosti starostlivosti o poškodenú a jej sestru rozpadlo manželstvo so ženou, ktorú miloval. On bol krivo obvinený zo spáchania závažnej trestnej činnosti, na základe čoho sa nachádza už takmer dva roky vo väzbe a je násilne izolovaný od manželky a detí.

38. V súvislosti s uznesením krajského súdu, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa proti v poradí druhému rozsudku okresného súdu zamietnuté, treba uviesť, že krajský súd prakticky prevzal odôvodnenie okresného súdu a skutočnosti svedčiace v prospech sťažovateľa nepochopiteľne vôbec nebral do úvahy. Ide hlavne o rozpory medzi výpoveďami poškodenej, lekárskou správou [REDACTED] [REDACTED] a skutočnosťami uvádzanými svedkyňou [REDACTED] na hlavnom pojednávaní 31. januára 2018. Ide o veľmi závažné skutočnosti uvádzané svedkyňou [REDACTED] (sťažovateľ opakuje tvrdenia uvedené v bode 24, pozn.).

39. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa [REDACTED] podľa čl. 12 ods. 1, 2, čl. 20 ods. 1,4, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 47 ods. 3, 4, čl. 48 ods. 2, čl. 52 ods. 2 Ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, zákaz diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných práv a slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 1To/66/2018

a postupom Okresného súdu Bratislava II ktoré mu predchádzalo vo veci vedenej pod sp. zn. 1T/80/2012 boli porušené.

2. Ústavný súd SR zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/66/2018 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 1T/80/2012 a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov súdneho konania, pozostávajúca z trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v sume uvedenej v písomnom vyhotovení rozhodnutia, ktorú mu je Krajský súd v Bratislave Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť spoločne a nerozdielne k rukám Mgr. Michal Kovarčíka, advokáta do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Skutkový stav veci

40. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 To 66/2018 z 11. júla 2018 vyplýva, že ním bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 80/2012 z 2. mája 2018.

41. Podľa názoru krajského súdu sú skutkové zistenia okresného súdu správne a zodpovedajú dokazovaniu vykonanému na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania boli na hlavnom pojednávaní vykonané všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o podanej obžalobe. Dôkazy boli vyhodnotené jednotlivo, ale aj v celom ich súhrne logickým, podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

42. Vec bola prejednávaná opakovane, keďže ide v poradí už o druhý odsudzujúci rozsudok, keď prvý rozsudok okresného súdu zo 16. augusta 2017 bol zrušený a vrátený na nové prejednanie uznesením krajského súdu z 8. novembra 2017. V tomto uznesení boli okresnému súdu vytknuté určité procesné a hmotnoprávne pochybenia a zrejme nesprávnosti a bolo mu nariadené aj doplnenie dokazovania. V novom konaní okresný súd

postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia a vykonal dokazovanie v prikázanom a aj naznačenom smere.

43. Podľa konštatovania krajského súdu, pokiaľ ide o skutky v bodoch 1 a 2 rozsudku okresného súdu, podľa názoru okresného súdu je sťažovateľ usvedčovaný predovšetkým výpoveďami poškodenej, podľa ktorých k styku so sťažovateľom dochádzalo najmä v nedeľu, keď boli svedkyňa [REDAKOVANÉ] a manželka sťažovateľa v kostole, ale aj cez týždeň, keď manželka sťažovateľa bola ešte v práci a svedkyňu [REDAKOVANÉ] sťažovateľ posielal do obchodu alebo na poštu. Poškodená popísala aj priebeh pohlavných stykov tak, že musela ísť do izby, sťažovateľ ju vyzliekol, posadil na posteľ a potom mali pohlavný styk v rôznych polohách. Hovorila mu, že to nechce, ale musela to robiť, lebo sťažovateľ to kázal a ona to musela rešpektovať. Trvalo to až do doby, kým poškodená so svedkyňou [REDAKOVANÉ] utiekli z domu. Poškodená tiež potvrdila, že zostala so sťažovateľom tehotná, ale na polícii musela povedať, že to bolo s [REDAKOVANÉ], ktorý bol u nich na návšteve, hoci v rozhodnom období s nikým iným pohlavný styk nemala a žiadny [REDAKOVANÉ] u nich na návšteve nebol. Keď chcel mať sťažovateľ pohlavný styk aj so svedkyňou [REDAKOVANÉ], ktorá preto chcela odísť z domu, poškodená svedkyňi [REDAKOVANÉ] všetko povedala vrátane toho, že čakala dieťa so sťažovateľom a obe odišli z domu preč. Aj svedkyňa [REDAKOVANÉ] potvrdila, že v inkriminovanom čase nemala o ničom vedomosť, lebo jej to poškodená nepovedala. Napriek tomu mala podozrenie, že niečo nie je v poriadku, keďže oboch našla zamknutých najprv v kuchyni, a keď otvorili, bolo vidieť, ako by sa sťažovateľ obliekal. Našla ich aj zamknutých v byte, keď sa vrátila pre tašku. Sťažovateľ ju posielal samú do obchodu tak, že poškodená s ňou ísť nemohla. Rovnako nemohla s nimi chodiť ani do kostola v nedeľu, ale musela ostávať doma so sťažovateľom. O tom, že sťažovateľ od poškodenej požadoval pohlavný styk, sa jej poškodená zverila, a uviedla jej, že bola so sťažovateľom tehotná, no sťažovateľ uviedol, že je tehotná so spolužiakom, že otehotnela v škole počas obednej prestávky, ale na polícii majú povedať, že otehotnela s kamarátom syna sťažovateľa z [REDAKOVANÉ]. So svojimi obavami zo sexuálneho zneužívania zo strany sťažovateľa, ako aj s podozrením, že sťažovateľ sexuálne zneužíva poškodenú, sa svedkyňa [REDAKOVANÉ] zverila svedkom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], čo títo svedkovia aj potvrdili vo svojich výpoveďach. Výpoveď poškodenej bola verifikovaná aj znaleckým posudkom [REDAKOVANÉ], podľa ktorej

formálne myšlienkové operácie poškodenej sú na dobrej úrovni, jej schopnosť správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať podnety je nenarušená, pamäťové schopnosti sú v norme, pričom počas psychologického vyšetrenia dovolila nahliadnuť do motivácie a emocionálneho prežívania predmetného skutku, keď motiváciou k odhaleniu skutku bolo, že sestra vedome porušila „tajomstvo“ a zverila sa jej so sexuálnymi praktikami sťažovateľa, čo bolo dovtedy rodinným tabu, resp. z náznakov v správaní to obe tušili a pod tlakom nahromadenej anxiety, frustrácie a odporu k aktivitám zneužívajúceho rodiča sa aj poškodenej zverila svojej sestre a následný odchod z domu už bol premysleným krokom. Hlavnou motiváciou nebola túžba po pomste, ale hľadanie bezpečného priestoru pre jej ďalšie fungovanie a vývin. Poškodenej sa vyjadrila ku skutku nie vo významovom rozpore so svojou výpoveďou na polícii a v priebehu znaleckého dokazovania, pričom podľa dostupných informácií sa u nej nezistila tendencia ku konfabuláciám. Vzhľadom na diferencované prejavy pozitívneho správania (vyňatie z kultúrne aj materiálne odlišného prostredia v Konžskej republike, získavanie materiálneho zabezpečenia na Slovensku, starostlivosť a pomoc pri štúdiu) a na druhej strane negatívneho správania sťažovateľa (sexuálne zneužívanie, spôsobenie gravidity a následne zorganizovanie potratu) má poškodenej k sťažovateľovi ambivalentný vzťah. Vo vnímaní vzťahov k sťažovateľovi nie je schopná zachovať si „nezávislosť“, prejavuje sa tu nižšia kritickosť úsudku, poškodenej prežíva deficit vrelosti a ochrany, veľmi túži po uznaní zo strany sťažovateľa, odsudzuje jeho sexuálne správanie voči nej a voči jej sestre a spája sa u nej nepríjemný zážitok so sťažovateľom z tehotenstva a následného núteného potratu, ale zároveň má pocit viny za to, že sťažovateľ by mohol ísť do väzenia. K dynamike sexuálnej interakcie má typické charakteristiky sexuálneho zneužívania dieťaťa rodičom, počas ktorého sťažovateľ využíval svoju autoritu k narušeniu prirodzených zábran poškodenej a k dezinterpretácii jej morálnych noriem. Znalec [REDAKOVANÉ] v znaleckom posudku zistil v čase spáchania skutkov preferenciu sťažovateľa na nedospelé dospievajúce ženské objekty, teda hebefiliu, ktorá síce nebola potvrdená ako sexuálna deviácia v pravom medicínskom zmysle, avšak s tým, že konanie sťažovateľa bolo úzko prepojené s celkovým kontextom situácie, keď nevhodná sexuálna aktivita zo sociálneho hľadiska súvisela s jeho pozíciou dospelaj osoby zabezpečujúcej výchovu, starostlivosť a ochranu pre tieto dievčenské objekty. Pritom na jednej strane možno pochybovať, že túto úlohu plnil, a na druhej strane sa uchýľoval

k nevhodným aktivitám v sexuálnej oblasti, pričom jeho správanie nebolo vyhodnotené ako patologicky podmienené. Vyšetrenie bolo vykonané v takej miere, ako to umožňovala daná situácia, a spolupráca so sťažovateľom, ktorý odmietol bližšie opísať vzťahy s dievčatami v kritickom čase.

44. Obhajoba sťažovateľa, podľa ktorej nemohol mať s poškodenou pohlavný styk, keďže bol stále v práci, bola podľa názoru okresného súdu vyvrátená nielen výpoveďou poškodenej a svedkyne [REDAKOVANÉ] (ktoré zhodne uviedli, že poškodená bývala sama doma so sťažovateľom každú nedeľu, keďže svedkyňa [REDAKOVANÉ] chodievala s manželkou sťažovateľa do kostola a že často svedkyňu [REDAKOVANÉ] sťažovateľ posielal samú do obchodu), ale aj výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ], že chodila z práce ako posledná okolo 15.30 h až 16.00 h a že svedkyňa [REDAKOVANÉ] chodievala do obchodu sama a o tehotenstve poškodenej sa dozvedela od policajtov, a nie od sťažovateľa, ktorý mal o tom vedomosť. Tvrdenie sťažovateľa, že nemohol posielat' svedkyňu [REDAKOVANÉ] do obchodu LIDL, lebo ešte v tom čase nebol otvorený, považoval okresný súd za účelové, keďže predajňa LIDL na [REDAKOVANÉ] ulici bola otvorená 15. mája 2008, teda rok predtým, ako poškodená a svedkyňa [REDAKOVANÉ] odišli z domu. Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že sa o tehotenstve poškodenej dozvedel až v ambulancii gynekologičky, keď sa vrátili pre výsledky, a že až tu mu poškodená oznámila, že ostala tehotná s [REDAKOVANÉ] z Francúzska, treba uviesť, že z lekárskej správy [REDAKOVANÉ] vyplýva, že gynekologickú ambulanciu poškodená navštívila so sťažovateľom s tým, že už mali navštíviť aj ambulanciu detskej lekárky v súvislosti s umelým prerušením tehotenstva. Aj z úradného záznamu z 22. marca 2007 vyplýva, že bola kontaktovaná [REDAKOVANÉ], ktorá uviedla, že 20. marca 2007 sa do ambulancie v sprievode sťažovateľa dostavila poškodená z dôvodu vyšetrenia pred interrupčným zákrokom, keďže poškodená je tehotná, a sťažovateľ uviedol, že poškodená mala pravdepodobne pohlavný styk s chlapcom, ktorý bol u nich na návšteve. K obhajobe sťažovateľa, že v inkriminovanom čase nemohol mať deti, okresný súd poukázal aj na výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ], podľa ktorej tejto jej gynekológ potom, ako prišli výsledky od urológa sťažovateľa, povedal, že nie je vylúčené, aby so sťažovateľom otehotnela a že výsledky mohli byť aj lepšie (pohyblivosť spermii). Okresný súd považoval

toto tvrdenie za účelové, keďže sťažovateľ má tri biologické deti so svojou súčasnou manželkou.

45. Vinu sťažovateľa v bode 3 rozsudku považoval okresný súd za preukázanú predovšetkým výpoveďami poškodenej, svedkyne [REDAKOVANÉ] a znaleckým posudkom z odboru kriminalistiky, ako aj listinnými dôkazmi. Obe svedkyne zhodne vypovedali, že sťažovateľ nie je ich otec, že im bol predstavený ako strýko, ktorý mal od začiatku vedomosť o tom, že nie sú jeho dcérami, keďže dobre poznal ich rodičov a vedel aj to, koľko majú rokov. Sám im povedal, že na Slovensku ho majú volať ocko, lebo keby niekto vedel, že nie sú jeho dcéry, tak by bol z toho problém. Skutočnosť, že nie sú dcérami sťažovateľa, je potvrdená aj znaleckým posudkom, podľa ktorého sťažovateľ je vylúčený ako ich biologický otec, ale vyplýva aj z výpisov z rodných listov, podľa ktorých ako otec svedkyne [REDAKOVANÉ] je uvedený [REDAKOVANÉ] a ako matka [REDAKOVANÉ] a ako otec poškodenej je uvedený [REDAKOVANÉ] a ako matka [REDAKOVANÉ]. Z ďalších potvrdení vyplýva, že poškodená sa narodila [REDAKOVANÉ] (správne [REDAKOVANÉ]) a svedkyňa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. K obhajobnému tvrdeniu sťažovateľa, podľa ktorého si myslel, že poškodená a svedkyňa [REDAKOVANÉ] sú jeho dcéry (keďže mu to oznámila ich údajná matka [REDAKOVANÉ], s ktorou mal pomer počas štúdia v Kyjeve, keď bol na stáži v Konžskej republike v rokoch 1991 a 1993), považoval okresný súd za účelové. Navyše, z výpovede poškodenej a svedkyne [REDAKOVANÉ], ako aj z ich rodných listov vyplýva, že sa narodili v roku 1990 a 1992. Napriek tomu sťažovateľ tvrdil, že obe deti videl prvýkrát až v roku 2003 pri návšteve v Konžskej republike, hoci podľa vlastného tvrdenia mal posielat' výživné zo svojho štipendia, pričom prvé dieťa by malo v roku 1993 (keď bol v Konžskej republike druhýkrát na stáži a keď mal mať opäť pomer s [REDAKOVANÉ]) už vyše roka.

46. Sťažovateľ aj napriek uvedenému 9. februára 2005 podal žiadosť o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt pre svedkyňu [REDAKOVANÉ], narodenú [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a pre poškodenú, narodenú [REDAKOVANÉ], a v oboch žiadostiach uviedol ako otca seba a ako matku [REDAKOVANÉ], pričom k žiadosti priložil rozsudok súdu Konžskej republiky z 1. decembra 2004 a výpisy z rodných listov.

47. Vinu sťažovateľa v bode 4 rozsudku považoval okresný súd za preukázanú predovšetkým výpoveďou svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ako aj listinnými dôkazmi. Obe svedkyne zhodne vypovedali, že sťažovateľ požiadal 14. septembra 2006 o prídavky na deti (svedkyňa [REDAKOVANÉ] a poškodenú), pričom k žiadosti priložil výpisy z rodných listov, na ktorých je uvedený ako ich otec. Na základe žiadosti sťažovateľa a ním predložených dokladov boli prídavky na obe deti vyplatené, a keďže zákon v tom čase umožňoval spätné vyplatenie dávok za rok dozadu, boli sťažovateľovi takto vyplatené, čo vyplýva z listinného a dokumentačného materiálu. Pritom sťažovateľ požiadal o prídavky na deti i napriek tomu, že nie je ich skutočným otcom a že deti majú iný dátum narodenia, než aký vyplýval z predložených rodných listov.

48. Z takto vykonaného a vyhodnoteného dokazovania považoval okresný súd bez akýchkoľvek pochybností vinu sťažovateľa preukázanú.

50. Podľa názoru krajského súdu možno sa plne stotožniť s výrokom o vine sťažovateľa tak, ako ho ustálil okresný súd, keďže toto ustálenie zodpovedá predovšetkým zákonne zadováženým dôkazom, pričom dokazovanie bolo vykonané zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu, okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel ku správnym skutkovým zisteniam. Vzhľadom na to, že skutkové zistenia okresného súdu sa opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v rozsudku okresného súdu (pričom o ich vierohodnosti a zákonnosti nemá ani krajský súd pochybnosť), aj krajský súd si ich v celom rozsahu osvojuje a v jednotlivostiach na ne aj odkazuje.

51. Správne teda postupoval okresný súd, keď neveril obhajobným tvrdeniam sťažovateľa a tieto vyhodnotil ako nevierohodné a nepravdivé. Podstata obhajobných prednesov a aj odvolacích námietok sťažovateľa bola súčasťou jeho obhajoby počas celého súdneho konania. Nejde teda o nové skutočnosti prednesené až v odvolacom konaní (predtým okresnému súdu neznáme). S týmito obhajovacími prednesmi sa dostatočne vysporiadal už okresný súd a s jeho úvahami sa krajský súd plne stotožňuje bez potreby opakovania rovnakých právnych záverov a hodnotení. Aj podľa názoru krajského súdu bola

vina sťažovateľa preukázaná vykonaným dokazovaním a jeho obhajobné tvrdenia treba považovať za účelové, nekritické a vyvrátené množstvom priamych i nepriamych dôkazov.

52. Okresný súd správne ustálil, že žalované skutky sa stali tak, ako sú uvedené v rozsudku okresného súdu, a preto ani nebolo možné akceptovať odvolacie námietky sťažovateľa.

53. Aj podľa krajského súdu bola vina sťažovateľa preukázaná predovšetkým výpoveďou poškodenej a svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], čiastočne aj [REDAKOVANÉ], ale aj [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ako aj znaleckými posudkami a ďalším listinným a dokumentačným materiálom.

54. Pokiaľ ide o skutky v bodoch 1 a 2 rozsudku okresného súdu, je potrebné uviesť, že v podstate ide o totožné konanie s výnimkou veku poškodenej do jej 15. roku, resp. 18. roku, čo bolo preukázané nielen výpoveďou poškodenej, ale objektívne aj výpisom z rodného listu, podľa ktorého sa v skutočnosti narodila [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Obhajoba a aj odvolacie námietky sťažovateľa, podľa ktorých tieto skutky nespáchal (a ani nemohol spáchať, lebo bol v práci), resp. že si poškodená a svedkyňa [REDAKOVANÉ] všetko vymysleli, že poškodená s ním nemohla byť tehotná, keďže bol v inkriminovanom čase neplodný, ale aj s poukazom na detaily tela sťažovateľa, ktoré poškodená nevedela popísať, boli preukázané práve výpoveďou poškodenej, ktorá podrobne popísala sexuálne zneužívanie zo strany sťažovateľa počas predmetného obdobia. Jej výpoveď nepriamo potvrdili nielen svedkyňa [REDAKOVANÉ], ale aj svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá nielenže identicky popísala miestne a časové súvislosti a spôsob, akým mala byť poškodená pohlavne zneužívaná sťažovateľom (ktoré skutočnosti sa dozvedela sprostredkované od svedkyne [REDAKOVANÉ]), ale podstatné bolo, že práve od učiteľky svedkyne bola ako pracovníčka organizácie na pomoc obetiam domáceho násillia a ohrozeným deťom 18. júna 2009 oslovená a priamo sa od poškodenej dozvedela identické skutočnosti, aké vypovedala aj svedkyňa [REDAKOVANÉ] (že aj k nej mal sťažovateľ sexuálne návrhy, pred ktorými sa pod rôznymi zámienkami vyhovárala, že mala strach zo sťažovateľa, že bude musieť plniť úlohu manželky, poskytovať sexuálne služby a robiť slúžku, keďže manželka sa so sťažovateľom rozvádzala,

a že aj poškodená sa jej zdôverila, že aj ju sťažovateľ sexuálne zneužíval a že dokonca s ním bola aj tehotná, čo aj tušila, a 19. júna 2009 po odchode sťažovateľa z domu si obe dievčatá zbalili veci a na základe predbežného opatrenia boli umiestnené do krízového strediska Dúha, kde ich 22. júna 2009 navštívila, pričom svedkyňa [REDAKOVANÉ] už nechcela sťažovateľa vidieť, ale poškodená ešte áno, avšak nie hneď, lebo mu chcela povedať, aby sa na ňu nehneval, že to už nemohla vydržať a že musela povedať pravdu). Poškodená jej taktiež povedala, že bola tehotná so sťažovateľom. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že svedkyňa sa poškodená zdôverila s rovnakými okolnosťami týkajúcimi sa sexuálneho zneužívania sťažovateľom, ako sama niekoľkokrát vypovedala, a rovnako tak aj o tehotenstve so sťažovateľom. Obe tieto svedkyne teda identicky popísali správanie sťažovateľa, preto ani krajský súd nemal dôvod uvedeným výpovediam neveriť. Napokon aj znalecké dokazovanie v tomto smere potvrdilo pravdivosť výpovede poškodenej, keďže sa nezistil u nej sklon ku konfabuláciám.

55. Pokiaľ poukazoval sťažovateľ v súvislosti s otehotnením poškodenej na svoju neplodnosť v kritickom čase, lekárska správa [REDAKOVANÉ] z 31. marca 2010 (vydaná 15 dní potom, čo bolo sťažovateľovi doručené uznesenie o vznesení obvinenia) preukazuje iba, že sťažovateľ bol prvýkrát v urologickej ambulancii 3. januára 2006 po údajne osemročnom bezdetnom manželstve a že v roku 2007 mu bola doporučená asistovaná reprodukcia s priložením výsledku z andrologickej ambulancie zo septembra 2007. Nepreukazuje teda jeho neplodnosť, ale len údajné bezdetné manželstvo a doporučuje mu asistovanú reprodukciu. Aj v prípade jeho reálnej neplodnosti by táto nevylučovala pohlavné zneužívanie poškodenej tak, ako vypovedala. Napokon v tomto smere vzhľadom na oslobodzujúcu časť rozsudku a vzhľadom na nie dostatočne preukázané otcovstvo v súvislosti s otehotnením poškodenej a následným potratom a kyretážou nemožno bez ďalšieho uzavrieť, že by otcom nebol, a teda že by poškodená v tomto smere vypovedala nepravdivo. Nepodarilo sa však (vzhľadom na odstup času a výsledky znaleckého skúmania) dostatočne zistiť pravdepodobnosť otcovstva sťažovateľa k plodu, ktorý poškodená potratila, pričom zo zaisteného biologického materiálu odobratého pri interrupcii 4. apríla 2007 a z parafinových bločkov sa analýzou DNA zistilo, že pôvodcom biologického materiálu bola poškodená. Keďže iný biologický materiál nebol

skúmaním parafínových bločkov zistený, nevykonalo sa ani ďalšie skúmanie a porovnanie. Krajský súd (rovnako ako okresný súd) nepovažoval za potrebné vypočúť ■■■■■, keďže ním vydané lekárske potvrdenie dostatočne preukazovalo sťažovateľom uvádzané tvrdenia.

56. Sťažovateľ namietal vzhľadom na výpovede poškodenej týkajúce sa intenzity pohlavných stykov nemožnosť, ba až vylúčenosť takého množstva pohlavných zneužívaní poškodenej, aké táto uvádzala. Aj podľa krajského súdu nebol dôvod neveriť poškodenej aj v tejto časti jej výpovede, keďže vykonávanie súložie zo strany sťažovateľa majúceho v čase skutkov 42 až 44 rokov uvádzaná intenzita pohlavných zneužívaní nebola nereálna či nemožná. Napokon časové aj miestne súvislosti pohlavného zneužívania popísané poškodenou boli reálne a podporené aj výpoveďou svedkyne ■■■■■, ktorá ako príklady uviedla náhodné vyrušenia sťažovateľa zamknutého s poškodenou v byte, resp. v kuchyni, či v izbe a vyvrátila tak tvrdenia sťažovateľa. Vypovedala totiž, že ju sťažovateľ často posielal na nákupy, a to nielen do predajne LIDL na ■■■■■, ktorej dátumom otvorenia sťažovateľ argumentoval, ktorý však nespadal do spáchania skutku, ale aj do iných obchodov a na iné miesta (napr. na ■■■■■, na poštu a pod.) s tým, že keď sa vrátila, našla poškodenú často plakať. Svedkyňa ■■■■■ vyvrátila aj obhajobné prednesy sťažovateľa o nemožnosti pohlavného zneužívania poškodenej v nedeľu, keďže nielen poškodená, ale aj svedkyňa ■■■■■ potvrdili, že sťažovateľ zakázal poškodenej chodiť do kostola z dôvodu potreby jej učenia. Napokon sama popísala aj nevhodné sexuálne návrhy a útoky sťažovateľa voči nej, dokonca aj chcela kvôli tomu spáchať samovraždu, pričom ju sťažovateľ aj vydieral tým, že oznámi jej otcovi, že už nie je panna.

57. V súvislosti s konkrétnymi námietkami výpovedí poškodenej týkajúcimi sa jej nejasných a nekonkrétnych popisov pohlavných stykov treba zdôrazniť, že poškodená mala v čase páchania skutkov od 14 do 17 rokov a jej popis pohlavných stykov zodpovedá jej veku a skúsenostiam (zvlášť za situácie, že s týmito stykmi nesúhlasila), a preto nemožno v podstate (ale ani právne) od dieťaťa závislého na sťažovateľovi požadovať (nielen vzhľadom na to, že sťažovateľ zabezpečil príchod poškodenej na Slovensko, ale jej

aj vybavil školu, vychovával ju a finančne sa staral o ňu ako vlastný otec), že ho bude detailne skúmať, pokiaľ ide o defekty na tele, resp. na intímnych partiách.

58. K námietke sťažovateľa k znaleckému posudku [REDAKOVANÉ], resp. k zistenej hebefílii treba uviesť, že znalec vyšetril sťažovateľa v prostredí väznice a konštatoval jeho počiatočnú nespoluprácu. Nezistil však pedofíliu, a preto ani nenavrhol uloženie žiadneho liečenia. Vysvetlil dôvody záveru posudku, ktoré považoval aj krajský súd za logické a zapadajúce do skutkových zistení. Napokon znalcom konštatovaná hebefília nemá pre skutkové a právne zistenia a samotné rozhodnutie prakticky žiadny význam, keďže sexuálna deviácia v pravom (medicínskom) slova zmysle nebola u sťažovateľa zistená. Znalecký posudok bol vypracovaný na základe námietky sťažovateľa, podľa ktorej nebol v tomto smere vyšetrený, pričom súd najskôr zisťoval možnosť jeho vypracovania aj desať rokov od skutku. Preto v tomto smere bola odvolacia námietka sťažovateľa neopodstatnená.

59. Pokiaľ sťažovateľ v súvislosti so znaleckým psychologickým posudkom na poškodenú namietal, že prečo nebola aj u neho skúmaná vierohodnosť jeho výpovedí, treba uviesť, že je právom každého obžalovaného obhajovať sa akýmkoľvek spôsobom (teda aj nevypovedať pravdivo), a preto je právne bezvýznamné znalecky skúmať výpovede obžalovaných z hľadiska ich vierohodnosti.

60. K výpovedi svedkyne [REDAKOVANÉ] treba uviesť, že táto nevylučovala samotné tvrdenia poškodenej a svedkyne [REDAKOVANÉ]. Krajskému súdu sa skôr javí, že svedkyňa (ako bývalá manželka sťažovateľa) sa mu svojimi odpoveďami na jeho otázky snažila pomôcť. Napokon sama potvrdila, že výsledky vyšetrenia sťažovateľa v čase ich manželstva nepreukazovali jeho neplodnosť, že sexuálny styk mali pravidelný (jedenkrát do týždňa) a že pokiaľ boli spoločne v Kongu, sťažovateľ nevybavoval žiadne papiere pre dievčatá, o ktorých jej povedal, že sú to jeho dcéry. Pokiaľ na otázky sťažovateľa, resp. jeho obhajcu týkajúce sa odchodov z domu a príchodov domov, resp. či niekedy dievčatá nešli do školy a či a ako robili nákupy do domácnosti, odpovedala tak, že z jej výpovede nevyplynuli okolnosti, ktoré by vylučovali tvrdenia poškodenej a svedkyne [REDAKOVANÉ]. Napokon svedkyňa vylúčila, že by sťažovateľ dievčatám dával písať tresty, čo bolo vyvrátené predloženým

písomným trestom svedkyňou [REDAKOVANÉ], pričom nielen svedkyňa [REDAKOVANÉ], ale aj poškodená to zhodne uvádzali. Svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá v prípravnom konaní, ale aj na súde pred prvým odsudzujúcim rozsudkom nevypovedala, po zrušujúcom uznesení krajského súdu po zákonom poučení už vypovedala a odpovedala na väčšinou kapciózne až sugestívne otázky položené sťažovateľom, a to buď tak, že vzhľadom na položenú otázku reagovala očakávanou odpoveďou, alebo jej odpovede neboli jednoznačné, ale len všeobecné, resp. uviedla, že sa už nepamätá. Jej tvrdenie, že sťažovateľ, ale ani ona žiadne doklady pre dievčatá nevybavovali (vybavovala ich pre ne ich matka v Kongu), ešte nevyklučuje ďalej uvedené závery. Napokon ani jej tvrdenie, že sťažovateľ domácnosť opúšťal ako prvý a prichádzal asi 30 minút pred ňou, nebolo presvedčivé, a to nielen vzhľadom na výpovede poškodenej a svedkyne [REDAKOVANÉ], ale aj samotnú výpoveď sťažovateľa a správy od jeho zamestnávateľa.

61. Skutky v bodoch 3 a 4 rozsudku okresného súdu sťažovateľ v podstate nespochybňoval. Spochybňoval len to, či ide o trestné činy, keďže podľa neho nebola naplnená objektívna a subjektívna stránka. Podľa jeho tvrdenia sa sám stal obeťou podvodu (bol uvedený do omylu, že poškodená a jej sestra sú jeho deťmi), pričom vysvetlil, prečo sa mylne domnieval, že sú a aj môžu byť jeho dcéry (mal s ich matkami styk počas návštev v Konžskej republike).

62. Z listinných dokladov bolo nepochybne preukázané, že to bol sťažovateľ, ktorý podal na cudzineckú políciu a Sociálnu poisťovňu žiadosti o povolenie na pobyt pre obe dievčatá a o vyplatenie rodinných prídavkov na ne, a to ako ich zákonný zástupca. Toto sťažovateľ v podstate ani nespochybňoval, avšak namietal, že nevedel o tom, že dievčatá nie sú sestry a že on nie je ich otcom. Objektívne však bolo preukázané, že [REDAKOVANÉ] sa narodila [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] (Konžská republika) matke [REDAKOVANÉ], pričom ako jej otec je uvedený [REDAKOVANÉ]. Poškodená sa narodila [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] (Konžská republika) matke [REDAKOVANÉ] a otcovi [REDAKOVANÉ]. Znaleckým dokazovaním bolo potvrdené, že poškodená a [REDAKOVANÉ] sú s najväčšou pravdepodobnosťou sestrami (asi má byť správne sesternicami, pozn.), k čomu treba dodať, že matky oboch dievčat majú byť tiež sestry. Niet pochyb,

že sťažovateľ predložil nepravé doklady cudzineckej polícii a Sociálnej poisťovni a k žiadostiam predložil nepravé výpisy z rodných listov. Sťažovateľ o dokladoch vedel, že nezodpovedajú skutočnosti a že sú falošné.

63. Okrem uvedených nespochybniteľných dôkazov, podľa ktorých otcom oboch dievčat nie je sťažovateľ, aj znalecký posudok z odvetvia kriminalistickej biológie a genetickej analýzy vylučuje sťažovateľa ako biologického otca poškodenej a svedkyne [REDACTED].

64. Obhajobné a odvolacie tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorých nevedel, že poškodená a svedkyňa [REDACTED] nie sú jeho dcéry, boli vyvrátené predovšetkým výpoveďami oboch dievčat tvrdiacich, že sťažovateľ od začiatku vedel, že nie je ich otcom, keďže jednak ony samy vedeli, kto je ich otec, poškodená dokonca žila s matkou a otcom v spoločnej domácnosti a len neskôr sa k nim nast'ahovala sesternica [REDACTED], vedeli, že sťažovateľ je ich strýko, a sám ich upozornil, že ho nemajú tak oslovovať, lebo by s tým boli problémy. Nespochybnili vedomosť o tom, že v rodných listoch, s ktorými vycestovali, mali nesprávne uvedené nielen dátumy narodenia, ale aj iné údaje. Popísali tiež, kto, kde a ako to vybavoval v Konžskej republike. Okresný súd netvrdil a ani krajský súd netvrdí, že by sťažovateľ všetko sám vybavoval. S veľkou pravdepodobnosťou mu pomáhala aj matka [REDACTED] [REDACTED], ktorá je pravdepodobne sestrou matky poškodenej [REDACTED]. Potvrdili to svedkyňa [REDACTED] a poškodená a nasvedčuje tomu aj rovnaká časť ich mena [REDACTED]. Niet pochýb, že sťažovateľ vedel (a aj musel vedieť), že nie je otcom poškodenej a svedkyne [REDACTED], a bez ohľadu na jeho obhajobné tvrdenia o časových súvislostiach a návštevách v Konžskej republike a o údajnom pohlavnom styku s matkami dievčat bolo preukázané, že výpisy z rodných listov, podľa ktorých je otcom oboch dievčat, boli sfaľované tak v údají o jeho otcovstve, ako aj v nesprávnych dátumoch narodenia, ale tiež, čo sa týka mena matky poškodenej a miesta narodenia svedkyne [REDACTED]. Oba nepravé výpisy z rodných listov boli vystavené v [REDACTED] ako výpisy doslova súhlasiace s originálmi a sú osvedčené nečitateľným podpisom pracovníka Veľvyslanectva Konžskej republiky v Bonne. Napokon niet pochýb, že rozsudkom súdu v Konžskej republike boli obe dievčatá zverené do výchovy a opatery sťažovateľa ako ich otca, pričom už tento

rozsudok vychádzal z nepravých rodných listov. Z textu rozsudku vyplýva, že sťažovateľ bol na verejnom zasadnutí vypočutý. Niet pochyb, že nielen sťažovateľ, ale aj matka svedkyne [REDACTED], prípadne ďalší členovia rodiny súhlasili s takýmto zverením dievčat do výchovy a opatery sťažovateľa. Z výpovedí dievčat vyplýva, že všetci vedeli, že sťažovateľ nie je ich otcom, chceli ísť do Európy, na čo využili sťažovateľa ako ich strýka. Tento s tým súhlasil pravdepodobne z dôvodu, že s vtedajšou manželkou nemali spoločné deti. Preto ani krajský súd neuveril výpovedi svedkyne [REDACTED], ktorá minimálne s tichým súhlasom nenamietala takýto nezákonný postup zverenia dievčat do výchovy a opatery sťažovateľa a ich príchod na Slovensko. Napokon z mediálnych správ bolo preukázané, že práve v roku 2008 boli Vyššou radou sudcov a štátnych zástupcov Konžskej republiky odvolaní viacerí sudcovia a prokurátori pre vážne porušenie povinností, zneužitie právomoci, falšovanie a iné (medzi nimi aj sudca, ktorý vo veci zverenia poškodenej a svedkyne [REDACTED] do výchovy a opatery sťažovateľa rozhodoval, ako aj prokurátor, ktorý bol prítomný pri rozhodovaní).

65. Výpovede poškodenej a svedkyne [REDACTED], ktoré podrobne zhodne popísali, ako a prečo sa dostali na Slovensko (najmä, že sťažovateľ vedel, že nie je ich otcom, stále upozorňoval, že mu nesmú hovoriť strýko, ale otec, vyhrážal sa, že ich vráti späť do Konžskej republiky a že mali preto strach a poslúchali ho, o čom vedela aj svedkyňa [REDACTED]), boli potvrdené aj výpoveďami svedkami [REDACTED] a [REDACTED]. Preukazuje to aj list svedkyne [REDACTED], ktorý písala svojej matke, a potvrdzuje jej výpovede nielen v súvislosti so skutkami v bodoch 1 a 2, ale aj v bodoch 3 a 4 rozsudku okresného súdu.

66. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 32/2019 z 29. januára 2020 vyplýva, že ním bolo podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 To 66/2018 z 11. júla 2018. Spis spolu s uznesením najvyššieho súdu bol okresnému súdu vrátený z najvyššieho súdu 25. marca 2020.

III.

Relevantná právna úprava

67. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

68. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

69. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

70. Na prerokovanie tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá pre porušenie čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 52 ods. 2 ústavy, ako aj

čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru smeruje proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 80/2012 a jeho rozsudku z 2. mája 2018, nie je daná právomoc ústavného súdu (bod 1 výroku uznesenia).

71. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

72. Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľ právo podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok aj využil.

73. Odlišná je situácia vo vzťahu k zvyšnej časti ústavnej sťažnosti, ktorú treba považovať za zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku uznesenia).

74. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

75. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky.

Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

76. Jadrom námietok sťažovateľa uplatnených v ústavnej sťažnosti je nedostatočný rozsah dokazovania vykonaného všeobecnými súdmi, ale najmä nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov zo strany všeobecných súdov. Sťažovateľ, pokiaľ ide o celý rad okolností (ktoré boli podľa jeho názoru rozhodujúce pre správne posúdenie otázky jeho viny zo skutkov uvedených v obžalobe), je presvedčený, že správne mali byť vyhodnotené v jeho prospech s jednoznačným záverom o jeho nevine vo všetkých bodoch obžaloby.

77. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd sa uplatnenými námietkami sťažovateľa zaoberal veľmi starostlivo a podrobne. Jeho závery (pozri bod 50 až 65) týkajúce sa jednotlivých obhajobných a odvolacích námietok sťažovateľa (ktoré sú v podstate totožné s námietkami uplatnenými v ústavnej sťažnosti) sa javia ako dostatočné a presvedčivé. Rozhodne nenesú známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ hodnotí vykonané dôkazy výrazne odlišne, ešte bez ďalšieho nemôže znamenať porušenie jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru.

78. Napokon treba z pohľadu ústavného súdu zdôrazniť, že ústavný súd (na rozdiel od všeobecných súdov, ale najmä na rozdiel od okresného súdu) nie je tzv. skutkovým súdom. Skutkový stav totiž zisťujú všeobecné súdy tým, že vykonávajú potrebné dôkazy. Ak ide o také dôkazy, ktoré boli získané a vykonané zákonným spôsobom, potom

hodnotenie takýchto vykonaných dôkazov prislúcha všeobecným súdom, ktoré dôkazy vykonali.

79. Na žiadosť sťažovateľa uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 270/2020-31 z 9. júna 2020 bol mu ustanovený za právneho zástupcu advokát Mgr. Michal Kovarčík, keďže sťažovateľ splňal zákonné podmienky pre takýto postup. Právnemu zástupcovi vznikol preto nárok na odmenu za dva úkony právnych služieb vykonané v roku 2020 (prevzatie a príprava zastupovania, doplnenie ústavnej sťažnosti podanej pôvodne sťažovateľom osobne) po 177 € a na režijný paušál dvakrát po 10,62 €, pričom ustanovený právny zástupca nie je platiteľom dane z pridanej hodnoty. Celková výška jeho odmeny je 375,24 €, ktorú je kancelária ústavného súdu povinná právnemu zástupcovi uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti uznesenia (bod 2 výroku uznesenia).

80. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu